

1

Donderdag, 2 november 2023

Aaarrggh! Hij heeft mijn vader vermoord! Hij heeft mijn vader vermoord! Hij heeft mijn vader vermoord!

Chris ijsbeerde als een bezetene doorheen het kabinet van zijn psychologe. Lexa, die zoals altijd met haar linkerbeen gekruist over haar rechterbeen zat, haalde diep adem en liet de lucht daarna langzaam tussen haar getuite lippen door ontsnappen. Alsof ze Chris tot rust probeerde te brengen door zelf haar longen helemaal te vullen met zuurstof. Ze straalde ook echt rust uit, dat kon niet ontkend worden, maar deze keer had Chris geen oog voor haar. Ze had hem wel vaker buiten zinnen gezien, maar nu was het anders. Het leek wel of Chris helemaal gek geworden was. Zijn gezicht liep rood aan en het speeksel vloog uit zijn mond, terwijl hij als een gek doorheen de kamer liep te brullen.

‘Hij heeft mijn vader vermoord! Begrijp je dat nu niet? Hij is

dood! Mijn vader is vermoord! En mijn broer is de enige, echte schuldige! Het is door hem dat... Hij was het die...'

Nat van het zweet bleef Chris maar roepen en tieren. Hij keek zijn broer met haatdragende ogen aan en even werd het stil in de kamer waarin het drietal zich al enige tijd bevond. Dimi bleef ijsig kalm, terwijl Chris' woorden gewoon van hem afdropen. Hij haalde zijn neus op en krabde eens aan zijn onderkaak, een tic nerveux die hij al met zich meedroeg zolang Chris het zich kon herinneren. Chris keek naar Dimi en even later naar Lexa. Beiden keken ze hem aan alsof hij de grote boosdoener was in het hele verhaal. Chris wist zich geen houding aan te nemen. Hij zette zijn beide ellebogen op zijn knieën, streek met zijn vingers door zijn lange haren en liet zijn hoofd rusten in z'n handen. Hij tuurde een tijdje naar de grond. Het moest ondertussen al zeker de twintigste keer zijn dat hij en zijn broer bij Lexa op consultatie kwamen en toch voelde de kamer plots anders aan. Killer. De muren met het rustgevende, lichtgroene behangpapier leken op hem af te komen en alles duizelde in zijn hoofd. De blaadjes van de grote kamerplant die in de hoek stond, leken te bewegen in de wind alsof er een zacht briesje door een kiertje naar binnen glipte in de afgesloten ruimte. Chris keek naar het vensterraam. Hij merkte dat het ondertussen buiten al tamelijk donker was geworden, wat heel normaal was voor deze tijd van het jaar.

'Chris?'

Lexa's stem klonk even rustig en professioneel als altijd. Soms kon dat Chris enorm kalmeren, maar deze keer niet. Integendeel.

Hoe kon ze toch zo rustig blijven? Ze zaten tenslotte met een moordenaar aan tafel.

‘Chris?’ probeerde Lexa opnieuw. ‘Ik begrijp je frustraties. Maar ik zou je toch willen vragen om de rust terug te vinden. Even terug kalmeren. Op deze manier geraken we nergens. Ik wil je helpen en je hebt dankzij onze sessies al heel veel vooruitgang geboekt. Ik denk dat we dit alles bijna achter ons kunnen laten. Maar we zijn er nog niet helemaal. Nog één klein laatste stapje. Het laatste kleine detail dat je nog mist. Maar je moet het willen zien.’

Hoe kalmer Lexa bleef, hoe moeilijker het voor Chris werd om de rust terug te vinden. Hij wist niet waarom, maar haar houding maakte hem gek. Haar monotone intonatie stond hem niet aan. Lexa had een lieve stem, maar op de één of andere manier hoopte Chris dat ze meeging in zijn emoties, dat hij haar empathie zou voelen, maar dat was nu net wat ze nooit deed.

‘Maar zeg het mij dan! Zeg mij dan wat ik moet zien!’ brulde hij opnieuw.

‘Dat kan ik niet, Chris. Je moet zélf tot het inzicht komen.’

‘Maar hoe dan? Je zegt al weken tegen ons dat ik het moet inzien. Waarom ik? Wat ziet hij wél dat ik niet zie? Wat moet ik zien en hoe moet ik het zien? Zeg het mij! Wij zijn naar hier gekomen voor hulp! Van u!’ Chris haalde diep adem en even dacht Lexa dat hij zou kalmeren, maar niets was minder waar. Hij kwam enkele stappen dichterbij en Lexa betrapte zichzelf erop dat ze uit angst toch een beetje naar achter schuifelde op haar stoel. Hopelijk had hij dat